

TO PPTON MOY EPTON

νπήρε τίμος καὶ καλὸς καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ Κυρίου.

Ο νεκρὸς προχιεύεν ὡσαύτως νὰ ἀναγνώσκῃ τὰ ἐπὶ τοῦ τάφου του γεγραμμένα. «Ἐπειτα ἔλαβεν ἔνα λίθον ἐκ τῆς δόδοῦ, ἔνα μικρὸν λίθον μυτερόν, καὶ προχιεύεν νὰ ἔχαλειφη μετὰ προσοχῆς τὰς δυνάλεξεις. Γάρ ἐξῆλειψεν ἐντελῶς, βραδέως καὶ εἰς τὴν θέσιν ὅπου πρὸ ὀλίγου πᾶσαν γεγραμμένα τὰ δυνά διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δόστεώδους λιχανοῦ του, ἔγραψε μὲ γράμματα φωτεινά, ὡς ἐκείνας τὰς γραμμὰς τὰς δποιας χαράσσει τις ἐπὶ τοῦ τοίχου μὲ τὸ ἄκρον πυρεῖον:

«Ἐνταῦθα ἀναπάνεται ὁ Ἱάκωβος Ὁλιβιάν, ἀποβιώσας εἰς πλικίαν πεντήκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους. Ἐπέσπευσε διὰ τῶν σκληροτήτων του τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, τὸν ὅποιον ἐπεθύμει νὰ καλυπτονομήσῃ, ἐτυράννυσε τὴν σύζυγόν του, ἐβασάνισε τὰ τέκνα του, ἥπατης τοὺς γείτονάς του, ἐκλεψεν ὅταν ἥδυνήθη καὶ ἀπέθανεν ἀθλίος».

«Ὦταν ἐτελείωσε τὸ γράψιμόν του, ὁ νεκρὸς ἀκίνητος ἔθαύμασε τὸ ἔργον του. Καὶ παρετήρησε στρέψων ὅτι ὅλοι οἱ τάφοι πᾶσαν ἀνοικτοὶ καὶ ὅλα τὰ πτώματα εἶχον ἐξέλθει καὶ ὅτι ὅλοι εἶχον σβύσει τὰ ψεύδη, τὰ γραφέντα παρὰ τῶν συγγενῶν των ἐπὶ τῶν ἐπιταφείων πλακῶν.

Εἶδον ὅτι πάντες πᾶσαν οἱ δῆμοι τῶν πλησίων των, μοχθηροί, ἄτιμοι, ὑποκριταί, ψεῦσται, δόλοι, συκοφάνται, φθονεροί, ὅτι πᾶσαν κλέπται, ὅτι εἶχον ἀπατήσει, ὅτι εἶχον κάμει ὅλας τὰς αἰσχράς καὶ ἀποτροπαῖους πράξεις, οὗτοι ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν δποιών εἶχον γράψει ὅτι πᾶσαν καλοὶ γονεῖς, σύζυγοι πισταί, νιοὶ εὐπειθεῖς. θυγατέρες θήμικαι.

«Ἐγραψόν ἀπαντες ταυτοχρόνως πρὸ τοῦ κατωφάσιου τῆς αἰωνίας των κατοκίας τὴν ἀποτρόπαιον καὶ φοβεράν ἀληθειαν, τὴν δποιαν ὅλος ὁ κόσμος ή ἀγνοεῖ ἢ προσποιεῖται ὅτι δὲν γνωρίζει ἐπὶ τῆς γῆς.

«Ἐσκέφθην ὅτι καὶ αὐτὴν ὡσαύτως θὰ ἔγραψε τὴν ἀληθειαν ἐπὶ τοῦ τάφου της. Καὶ χωρὶς νὰ φοβούμαι πᾶν, τρέχων διὰ μέσου τῶν πημανοίκτων φερέτρων, διὰ μέσου τῶν πτωμάτων, διὰ μέσου τῶν σκελετῶν, ἐπορεύθην πρὸς αὐτὴν, βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀνεγνώσκων μετ' ὀλίγον.

Τὴν ἀνεγνώσιδα μακρόθεν.

Καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου σταυροῦ ἐπὶ τοῦ δποίου πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀναγνώσει.

«Ἡγάπισε, ἡγαπήθη καὶ ἀπέθανε».

Παρετήρησε.

«Ἐξελθοῦσα πᾶσαν τίνα διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἐραστὴν της, ἐκρυολόγησεν ἐκ τῆς κατὰ τὴν πᾶσαν ἐκείνην πιπτούσης φρογῆς καὶ ἀπέθανε».

· · · · · · · · · · ·

Φαίνεται ὅτι μὲ ἀνεῦρον ἀναίσθητον ὅταν ἀνέτειλεν ἢ πᾶσα, πλησίον ἐνὸς τάφου.

N. M. G.

«Ἡ συρδιάλεξις εἴται ἐμπόριον, ἀν εἰσέλθῃς εἰς αὐτὴν ἀρεν κεφαλαλωρ, οὐδεὶς ἐπράξες.

N. K. P.

«Ἡ γυνὴ μὴ δυραμέτη ρὰ σὲ πτίξῃ, σοὶ μειδῆ.

N.

καὶ πάντες οἱ λοιδέμενοι ἐξέρχονται εἰς περίπατον. Αὐτὴν ἔμεινε μόνη ἐν Κωτερέτες μεθ' ἐνὸς γέροντος θείου της, ποδαλγοῦ καὶ ὀλίγον κωφοῦ. Πῶς νὰ περάσῃ τὴν πᾶσαν της; Πῶς ν' ἀνακουφίσῃ αὐτὰς τὰς τόσον ἀνιαράς φρασας; Εάν διπούμην αὐτὴν τὴν ιστορίαν εἰς τὸν θεῖον μου! «Ω! όχι, όχι! Αὐτὸς θὰ ἔτοι κάκιστον! Αλλὰ θὰ ἔτοι καὶ τόσον διασκεδαστικόν! Αλλώς τε δὲν θὰ εἴπω δύναμα, δύναμαι μάλιστα νὰ εἴπω δτι τὸ πρᾶγμα συνέβη ἐν Βανιέρη ἀντὶ ἐν Κωτερέτες. «Ω! ἀληθεια!... Δὲν μπορῶ πλέον νὰ κρατηθῶ!» Ι. αἰ διηγήθη εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. Καὶ αὐτὴν καλεῖται ἐξ ἀνίας αἰριτομυθίας. Νυκτώνει, οἱ περιπατηταὶ ἐπανῆλθον, εὐρίσκονται πάντες ἐν τῇ λέσχῃ καὶ συνδιαλέγονται! Πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν νόστιμην ιστορίαν, λέγει αἰφνιδίως ὁ θεῖος.» Η ἀνεψιά εἰς μάτην τὸν σύρει ἐκ τοῦ ἱμάντος τοῦ ἐνδύματός του. «Ησύχασε, τῇ ἀπεκρίθη καμποφώνως. Θὰ τὰ ἀποκρύψω.» Καὶ τὰ ἀποκρύπτει τόσον καλῶς, ὅτε μετὰ πέντε λεπτὰ ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὸν ήρωα τῆς ιστορίας, εἰς δὲκ τῶν ἀνθισταμένων ἐγείρεται καὶ λέγει ὑψηλοφώνως «Μέ συγχωρεῖτε, κύριε, λησμονεῖτε κάτι εἰς τὴν διηγησίν σας. Τὸ δονομα τοῦ συζύγου. Αὐτὸς ὁ κύριος εἶμαι ἐγώ!» Η ὑπόθεσις τῆς κωμῳδίας μου ἐγοπτεύει τὸν Γουβώ. Εσχεδιάσαμεν τὸ ἔργον ἀφ' ἐσπέρας, τὸ ἔγραψα ἐντὸς τῆς νυκτὸς καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἐξητάσαμεν ν' ἀναγνωσθῆνεις τὸ Γαλλικόν Θέατρον ὡς κωμῳδία μονόπρακτος, ἐπιγραφομένην «Ο Δύων» Η λιος.

Παρουσιάσθημεν πρὸ τῆς τρομερᾶς ἐπιτροπῆς! Δέν ὑπῆρχεν ως σύμερον Συμβούλιον τῶν Δέκα, ἀδυσώπτον, δψωνον, ως δικαστήριον, εἰς τὸ ὅποιον διηγησίας δημοιάζει πρὸς κατηγορούμενον. Αἱ ήθοποιοὶ παρίσταντο καὶ αἰνέαι καὶ αἱ γραῖαι, καὶ τοῦτο παρεῖχε κάποιαν φαιδρότητα ἐν τῇ συνεδρίᾳ. Ήκούοντο γέλωτες εἰς τὰς κωμικὰς σκηνὰς. Κλαυθμοὶ εἰς τὰς συγκινητικάς. Εχειροκροτοῦντο τὰ λαμπρὰ χωρία, καὶ οὕτω ἐγένετο εἰδός τι γενικῆς ἐπαναλήψεως, διὰ τῆς δποίας ἐλάμβανε γνῶσιν ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν ἀσθενῶν ἢ ισχυρῶν μερῶν τοῦ ἔργου του, καὶ αὐτὴν ἢ σιγὴ μάλιστα ἢ τοῦ μάθημα. Εγὼ δὲν ἀντελθην παρὰ μόνον τὸ μάθημα τοῦτο, τῆς ἀναγνώσεως, ἢ δποία διηρκεσεν ἐπὶ μίαν φράσαν, καὶ τὸ ἀνέγνωσα μεθ' ὀλης τῆς ζέσεως καὶ πεποιθήσεως τῶν εἰκοσί καὶ ἐννέα μου ἐτῶν. Καμμία συγκίνησί! Καμμία! καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τίποτε ἄλλο παρὰ αἱ μαῦραι ψῆφοι. Απερρίθθη παμψῆ!

Εἶχον ἐπανέλθει εἰς τὴν ἔξοχην, ὅπου κατέπινον εὐχαρίστως ἢ δυσαρέστως τὴν συμφοράν μου, ὅτε ἔλαβον τὰς τρεῖς ταύτας γραμμὰς τοῦ Γουβώ: «Η ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ Θέατρου ἐπιτροπὴ δὲν νοιώθει τίποτε. Ανέγνωσα τὸ ἔργον μας εἰς τὸν Στέφανον Ἀραγώ, τὸν εὐφύεστατον διευθυντὸν τοῦ Κωμειδυλλίου. Τὸ εύρισκει τερπνότατον. Θὰ τὸ ἀναβιβάσῃ ἀμέσως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μᾶς παραχωρεῖ τὸ ἀνθος τοῦ θιάσου του, τὸν Βαρδού, τὸν ἐξαίρετον Βαρδού ως θεῖον,

